

сърдчения, тласна мисълта на българските патриоти крачка напред. Отъ Пушкина Ботю Петковъ черпилъ за своето художествено развитие, а отъ Бѣлински, който по-мъчно прѣскачаше високитѣ стѣни на семинариитѣ, но затова повече го търсѣха алчущитѣ младежи, той научилъ по-упорито да прѣслѣдва цѣльта, която си поставилъ въ живота.

Съ една дума, Ботю Петковъ изнесе отъ Русия идеитѣ на руската литература отъ врѣмето на първитѣ славянофили и Бѣлински, — той самъ бѣ славянофилъ.

Като такъвъ, той се яви въ Калоферъ на 1845 г., съ тая разлика, че славянофилството на даскалъ Ботю получи единъ чистъ български колоритъ, а идеализмътъ, придобитъ отъ руската литература, доколкото тя му бѣше достъпна, го въодушевяваше въ трудното даскалско поприще.

Въ първия день, Ботю Петковъ започналъ да реформира: макаръ здържанъ въ дѣйствиата си, той желалъ да печели врѣме, сир. часъ по-скоро да внесе новитѣ нѣща въ Калоферската цивилизация. Ние загагнахме въ що състоѣха прѣобразованіята, за които ратуваше младия даскалъ. Следъ като подѣйствува да се внесе по-голѣма търпимостъ, по-завидно уважение между млади и стари въ сѣмейството, да се зачитатъ правата на първитѣ, даскалъ Ботю каза на много нѣща въ обичаитѣ на народа, наслѣдени отъ езически врѣмена — „езически глупости“ — и трѣгна по-нататъкъ въ своята дѣятелностъ. Чувството на народностъ, сир. чувството да се спази всичко народно въ неговитѣ благородни и самостоятелни форми, да се развие националната еденица до пълно самосъзнание и до пълно обединение на нейнитѣ сили, бѣше всецѣло завладѣло мисълта на Ботю Петковъ. Тази идея отговаряше на общия духъ на врѣмето и на развитието, въ което се намираха Балканскитѣ държавици изобщо, България частно. За нея работѣха всички дѣйци отъ възражда-